

POLLÁGH PÉTER

Temető

„kiderül, hogy a mennyország is *lent* van,
és nem *lent*, ahogy tanultuk”

Bólya Péter

*A szem kerek váróterem.
Könnyű eltévedni benne,
mint itt, a felravatalozott,
volt erdőben.*

*Fekszik az ember, mint a baba,
szappanszínűek a sírok,
esni fog, eldől a fény, habzani fog.*

*Uzonyok nőnek a fán,
nem mondom, hogy könnyű
itt levegőt venni.
Kivágnám az ember fáját.*

*Alig látok valamit, mindegy,
egy kis égbolt elég mára.
Egy lámpagyújtogató kéne,
ki körbejárna minden este,
szürke ruhában, szürkületben,
bosszú, sárga fejű bottal.*

*Nem mondom, hogy keresem,
de a taxisárga szorongás már
darab ideje túráztat, kocsikáztat.
Csak a lázlámpám ég,
ilyen fénynél kiderülhet:
lent van, ami lent volt.
De mennyire *lent*? És mi *van*,
ha elszabadul a menny?
Az mit is jelent?*

[*Pollágh Péter versei*]

Egyke csillag

*Sírbőrrre tetovált nevek közt
követem a fény lámpatestét.
Visz a taxisárga szorongás,
összemosódnak a dolgok:
nem a földön áll, nem délibáb,
talán nem is lámpa, mégis hív:
temetetlen, testvértelen test,
a szürkületben már teljesen
nem tudom kivenni;
lánykori lámpa, ma már csillag,
nem tudom levenni.*

László Ernő Velencében

POLLÁGH PÉTER (1979) négykötetes költő, író, szerkesztő, publicista. A *Prae* folyóirat versrovatának szerkesztője.